

siare lidt med Dem — hen i Vejr og Vind, som man siger.“

Han gjorde her et lille Ophold i den tydelige Hensigt at spænde Pers Nysgerrighed. Men Per forholdt sig roligt afventende og spurgte ikke.

Der blev derfor en længere Pavse, hvorunder Hr. Delft paany gjorde den fattige Stue til Genstand for en nærgaaende Undersøgelse gennem sit Se-glas.

„Har De nogensinde opholdt Dem i Kina, Hr. Sidenius? . . . I Indien maaske? . . . Men i Amerika har De dog vel været? . . . Aa, der burde alle unge Mænd rejse over og tage sig et Kursus i den Kunst at kaste sig frem i Verden.“

Fornyet Pavse. Hvorefter Hr. Delfts Tone slog om og blev mere forsigtig.

„Skulde De, Hr. Sidenius, tilfældigvis kunne erindre en lille Samtale, vi havde med hinanden den første Gang, jeg havde den Ære at hilse paa Dem i min Svogers Hus? De var saa elskværdig at udtale nogle anerkendende Ord om min Niece, hvorfor jeg meget takkede Dem. Jeg tillod mig ved den Lejlighed at henlede Deres Opmærksomhed paa den Fornøjelse, De kunde skaffe Dem ved at studere de mange latterlige Personager, som de unge Piger trækker til Huset derhenne. Naa, har jeg ikke Ret? Er det ikke mangan Gang et virkelig komisk Syn? Der kommer de unge Fyre spankulerende og gør Haneben uden at have saa meget som en lybsk Skilling i Lommen og med Ansigter saa uskyldige som en nyvasket Barnerumpe.“

Per tænkte ved sig selv, at havde det ikke været for Jakobes Skyld, skulde den gamle Kavalier snart være kommen paa Hovedet ud af Døren.

„Og saa er det saa dansk . . . ikke sandt? . . .